

Тэрэза Сцізорык

Джарэду Лета

(з кнігі "Гліца")

Не струны – жылы слухачоў кранай:
Ты ўмееш – і з агнём, і з вострым холадам
Па іх правесці. Вось – запысце: грай.
Пой пра Кантраст: не вуснамі, так поглядам –

З анёлаў ты зрываеш кайданы!
Твой тон – здымае скуру з набалелага.
Твой свет – як востраў казачнай маны
Сярод атрутнай праўды – мора белага.

Як толькі мне спатрэбіцца – узор,
Наколькі быць ідэя – можа страснаю,
Іроніі вастрэйшае лязо,
Пяшчоты кветка, што расце над пасткаю,

Улада, што раскідвае свой сцяг
Над краем ракавым – абодвух Полюсаў,
Як толькі соль спатрэбіцца жыцця,
Я звычайна да тваіх звярнуся вобразаў.

Да неба – мігі: вопыт перайму.
Вось глыбіні касмічнай – чаша поўная!
Твая эмблема – Фенікс, і таму
Пад крыламі цябе трымае Польша,

Каб Час – не дакрануўся да цябе,
Бо апячэ – свае далоні скапныя.
Згараюць вочы сінія твае,
І водбліск таямніц пажару – падае

На чорныя, як бездань, валасы...
Ты – грому нескаронасці свавольніцтва!
І я жартую: свету прыканцы,
Калі зямля – ад навальніц расколецца,

І кожны дзюйм паветра задрыжыць,
І кроў душы – чакаць пачне зыхода,
"Ягоны спеў, – падумаю, – гучыць
Выразна асабліва... Асалода!.."

4 лютага 2009 г.